

Tuần Báo Vô Vi

5 tháng 6 năm 2022

Số 606

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Nguyên khí là sao?
- 2) Tiến hóa là sao?
- 3) Thanh từ đâu đến đâu?
- 4) Thanh cao là sao?
- 5) Dính dấp là sao?
- 6) Làm sao thấy được sự liên hệ?
- 7) Tại sao liên tục động?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

Atlantic city, 15-08-2004 6: 15 AM 1) Hỏi: Nguyên khí là sao? Đáp: Thừa nguyên khí là vun bồi sự tiến hóa. Kệ: Thực hành tiến hóa tự mình mình Giải trí phá mê cùng tiến hóa Tuệ giác khai minh tinh đạt đạo Cảm minh thiên địa chuyển thấp cao.	Atlantic city, 16-08-2004 4: 32 AM 2) Hỏi: Tiến hóa là sao? Đáp: Thừa tiến hóa là thay đổi từ ô trước tới thanh cao. Kệ: Khổ cùng tiến hóa tưởng tới thanh Trời cao không phụ người đau khổ Điền giới ban ơn tự tiến vô Giải tỏa sân si nguyện nam mô.
Atlantic city, 17-08-2004 4: 43 AM 3) Hỏi: Thanh từ đâu đến đâu? Đáp: Thừa thanh là từ trung tâm bộ đầu trở lên. Kệ: Điền tâm xuất tiến tới vô cùng Chuyển tiến vô cùng tự giác tung Điền giới phân minh từ thanh trước Khai thông tự thức tiến tới thông.	Atlantic city, 18-08-2004 9: 05 AM 4) Hỏi: Thanh cao là sao? Đáp: Thừa thanh cao là không có dính dấp đến sự ô trước. Kệ: Mình tâm kiến tánh tự thanh hòa Chuyển thức tâm linh tự bước qua Giải tiến vĩa hồn quy một mối Thành tâm tu tiến chẳng còn ma.
Atlantic city, 19-08-2004 7: 14 AM 5) Hỏi: Dính dấp là sao? Đáp: Thừa dính dấp là luôn luôn có sự liên hệ. Kệ: Liên hệ liên hồi tiến tới công Quy nguyên đường lối chung chơn lòng Tình Trời sống động tự khai thông Giải quyết tâm thành quy một mối.	Atlantic city, 20-08-2004 7: 40 AM 6) Hỏi: Làm sao thấy được sự liên hệ? Đáp: Thừa sự liên hệ liên tục động. Kệ: Liên hệ liên tục động chuyển liên Dẫn sai đường lối động triền miên Khó thông khó đạt khó tham thiền Động loạn trăm chiều chuyển khó yên.
California, 21-08-2004 3: 50 AM 7) Hỏi: Tại sao liên tục động? Đáp: Thừa tại vì nghiệp lực quá nhiều. Kệ: Nghiệp lực liên tu chuyển tiến động Trí tâm bất ổn tự khai vòng Nhân gian đau khổ lại không thông Tâm động không tịnh vì nghiệp lực.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Mẫu Ái 19 (tiếp theo)

...
“Thực hành rõ pháp mở đường đến nơi”: Chúng ta tu rồi chúng ta rõ cái pháp. Pháp là đường lối phát triển. Đến chỗ chúng ta mong muốn và chúng ta sẽ ngộ chỗ thanh tịnh của chính nơi ta có. Bên trong ta có thanh tịnh mà chúng ta thực hành. Nó mở rồi nó thấy chỉ giữ cái thanh tịnh để hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ trong chu trình tiến hóa không ngừng. Sự thanh nhẹ mới hòa hợp với sự thanh nhẹ được. Muốn có thanh nhẹ phải hành giải mới đến nơi được. Nếu chúng ta không có thanh nhẹ thì làm sao chúng ta đến nơi được, bởi trong nháy mắt là đến nơi.

Bây giờ các bạn thấy ở đời, nhắc cái “telephone” lên nói thì bên kia người ta nghe rồi. Nếu mà không thanh nhẹ làm sao bên kia nghe được? Nó chuyển cấp tốc, rồi phản trí của chúng ta còn thanh nhẹ hơn nữa. Cái trí con người sản xuất cái điện thoại chứ điện thoại đâu có sản xuất được cái trí con người. Chúng ta thiếu thanh tịnh, cho cái đó là cao hơn hết. Đề cao nó rồi chúng ta bị lù lại mãi mãi. Vật chất đang phát triển rõ ràng. Các bạn đã xác nhận cái phát triển mau lẹ hết sức là vật chất. Mà do ai tạo cơ hội phát triển? Trí con người, sự thông minh của con người, sự khôn ngoan của con người. Mà tại sao chúng ta không tập trung để tiến triển đi lên nữa? Chúng ta ở nơi cảnh bất diệt. Tại sao chúng ta không ở? Cái cảnh đời đời chúng ta không xây dựng để đi lên. Sự văn minh của vật chất còn tiến triển, còn khoe khoang được. Hỏi chứ phần hồn chúng ta tại sao không đẹp xinh và không tiến triển mà cứ sống ở trong ngạp ngừng, u mê, tăm tối mãi mãi. Tranh đấu, đấu tranh, giết chóc lẫn nhau, xóa bỏ tình thương và đạo đức. Tới giờ phút lâm chung, muốn thực hiện cái đó.

Cho nên, tôn giáo vẫn đời đời để cho chúng ta thấy. Những vị đã thành công trong đau khổ mới đạt pháp. Chúa đã thành công. Những người đau khổ trong lịch sử luôn luôn cảm động tâm hồn của các bạn, để các bạn ý thức sự sai lầm của chính mình. Sự đau khổ, trong đau khổ và thực hiện đau khổ chúng ta mới thấy rõ tình thương và đạo đức. Nếu

không có sự đau khổ làm sao hiểu được tình thương và đạo đức.

“Thực hành mới rõ cơ trời”: Nếu chúng ta thực hành rồi thì chúng ta khai thông cái tiểu thiên địa này hòa hợp với càn khôn vũ trụ, thì ở trung ương là cái cơ chuyển hóa, ý chí của chúng ta động là cơ hình điều khiển, chữ ý chí của càn khôn, của Thượng Đế động thì cả càn khôn phải biến chuyển phân ra mưa nắng, bão bùng, thiên tai bất ngờ. Đó cũng là do ý chí của bề trên chuyển mà thôi.

“Nếu không chẳng biết đạo đời ra sao”: Nếu chúng ta không chịu thực hành thì không biết đời là gì, đạo là gì? Không rõ, dồn một cục, sống trong sự tối tăm mà thôi.

“Huyền thiên phân giải nhiệm mầu”: Huyền thiên mất phạm không thấy. Thanh tịnh điển quang mới rõ mớ, mới hiểu được. Sự mầu nhiệm chuyển hóa hằng ngày trong tâm khảm của mọi người. Rúng động con tim của mọi người vì tình cảm, vì sự sống mà tự phân giải để tiến triển.

“Tâm con linh cảm đón đầu thiên cơ”: Tâm của người thể gian linh cảm, đón đầu thiên cơ. Khi phát triển vượt mức ngũ hành thì sự linh cảm trụ hóa. Lúc đó, mới hiểu được thiên cơ, hiểu được sự sắp đặt của Trời Phật để cho nhân sinh tiến hóa, để cho vạn linh đồng tiến. Khi chúng ta có thanh tịnh, chúng ta mới đón đầu, mới hiểu được ở trong cái không không gian và không thời gian thì mới hiểu được.

Thực hiện để trở về hư không thì mới mong thấu đáo các nơi các giới. Đi như không đi, ở như không ở, vẫn ở tại đời đời.

Muốn thấy chơn lý phải thực hiện trở về hư không. Hư không mới vượt khỏi những sự gò bó của ngũ hành: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Là chúng ta mới sống trong không không gian, không thời gian. Lúc đó, mới là đi tới sở tại đời đời. Còn hoài, bất diệt.

“Vô cùng chơn lý chuyển lời”: Chúng ta thấy không, nay các bạn tu thì các bạn đề xướng việc này, việc kia, việc nọ, khen đạo này, đạo kia, đạo nọ. Càng tu càng thanh tịnh, càng tu càng thấy sự

vô cùng, càng tu càng không muốn nói nữa. Muốn yên tĩnh trong thiền giác, muốn tự giải tỏa lấy mình, nâng cao sự thanh nhẹ sẵn có của chính mình.

“*Giúp người tại thế tự rời tiến thăng*”: Chúng ta thấy chơn lý. Nhờ chơn lý sơ khởi rồi đi tới chơn lý vô cùng. Lúc đó chúng ta mới thấy rằng chơn lý đã giúp con người tự rời, tự xa cách những sự nặng trọc mà tiến thăng lên cõi thanh nhẹ.

“*Khai thông tự giải khó khăn*”: Lúc chúng ta khai thông rồi, tự giải tất cả những khó khăn của nội tâm. Sự đối xử giữa con người và con người trước kia

chúng ta rất khó khăn. Chúng ta nghi kỵ đủ thứ, chúng ta dòm một cái gì là chúng ta nghi kỵ rồi, sợ đầu này, sợ đầu kia, sợ đầu nọ. Đó là khó khăn mà chúng ta giải tỏa được rồi đầu còn khó khăn. Chúng ta chỉ hòa đồng và đem sự sáng suốt cho mọi người, mọi nơi, mọi giới đồng tiền. Chúng ta không chê mà cũng chẳng khen.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Atlantic City, ngày 23 tháng 11 năm 1995

DU THUYỀN ỔN ĐỊNH

Sống chung kết hợp trí thân hình
Biển cả Trời cao rõ chính mình
Trời độ thân hình nay được sống
Cùng chung du ngoạn rõ hành trình.

Hành trình chuyển hóa tâm linh
Cuộc vui sống động rõ mình tạm thôi
Trí người hợp tác tạo ngôi
Giúp hồn tiến hóa sang tột như nhau
Dù cho kẻ trước người sau
Cùng chung học hỏi cùng tàu tiến chung
Tham thiền nhập định trung dung
Hương Trời thanh nhẹ bão bùng chẳng lo
Trì tâm phát triển điển kho
Cùng Trời cùng biển so đo chẳng còn
Khí Trời trong sạch nỉ non
Gieo duyên tận độ đường mòn tiến tu
Xác hồn thanh nhẹ ngao du
Gốc hồn sáng suốt trùng tu hoài hoài
Sống chung tạm cảnh ba ngày
Vui say mùi đạo đổi thay thế tình
Tâm là nguyên lý địa linh
Giữ hồn trật tự hành trình quang khai
Chung hành mới biết chẳng hai
Cùng chung Trời Đất chẳng sai chỗ nào
Cần khôn quy một bước vào
Về Trời tận hưởng thanh cao của Trời.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.08 PHẨM VARANA

74. CHUYỆN LUẬT CÂY RỪNG (Tiền Thân Rukkadhamma)

Lành thay, nhiều bà con...,

Câu chuyện này, khi ở tại Kỳ Viên, bậc Đạo Sư đã kể về một cuộc tranh chấp nước. Do cuộc tranh chấp này, bà con của Ngài gặp nạn diệt vong. Biết việc này, bậc Đạo Sư đi ngang qua hư không, ngồi kiết già trên sông Rohini, chiếu sáng hào quang xanh, làm các bà con Ngài hoảng sợ. Rồi từ hư không bước xuống, bậc Đạo Sư ngồi trên bờ sông kể câu chuyện tranh chấp này. (Đây chỉ là tóm tắt. Phần chi tiết được nói đến trong Tiền thân Kunala số 536). Lúc bấy giờ, bậc Đạo Sư gọi các bà con lại nói và với vua:

- Thưa Đại vương, các bà con cần phải đối xử với nhau hòa hợp và hoan hỷ. Khi các bà con hòa hợp đoàn kết, kẻ thù không tìm được cơ hội để phá hoại. Không phải chỉ riêng loài người mới cần phải đoàn kết mà các loài vật vô tri cũng cần phải hòa hợp đoàn kết. Thuở trước, trong dãy Hy-mã-lạp Sơn, một ngọn gió thổi qua rừng cây Sa-la, tuy thế vì các cây, lùm cây, bụi cây, dây leo v.v... của khu rừng ấy cột chặt với nhau, nên cơn gió không thể làm ngã một cây nào, chỉ thổi lướt qua trên đầu cây thôi. Nhưng trong sân có một cây Sa-la rất lớn đứng một mình, đầy đủ cành cây, thân cây, nhưng không cột chặt với các cây khác, nên gió thổi bật gốc ngã xuống đất. Vì lý do này, các vị cần phải sống hòa hợp, hoan hỷ với nhau.

Nói vậy xong, theo lời các Tỳ kheo yêu cầu, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

Thuở xưa, khi vua Brahmadata trị vì ở Ba-la-nại, Đại vương Vessavana (Tỳ-sa-môn) thứ nhất mệnh chung. Đế Thích đặt một vị vua khác thay thế. Trong sự thay đổi này, vua Vessavana mới kế vị gửi thông điệp đến các thần cây, lùm cây, bụi cây, dây leo...

- Các người hãy tự lựa chọn trú xứ mình ưa thích.

Lúc bấy giờ, Bồ Tát sanh làm thần cây trong một rừng cây Sa-la. Bồ Tát nói với các bà con:

- Khi các người lựa chọn trú xứ, chớ lựa chọn các cây mọc một mình ở khoảng trống. Hãy lựa chọn trú xứ chung quanh chỗ mà ta đã lựa chọn trong rừng Sa-la này.

Các thần cây hiền trí làm theo lời Bồ Tát, lựa chọn trú xứ của họ quanh trú xứ của Bồ Tát. Những thần cây không có trí nói:

- Sao chúng ta lại lựa chọn trú xứ ở trong rừng? Chúng ta hãy lựa chọn trú xứ tại chỗ có người, ngoài cửa các làng, thị trấn, kinh đô, vì các thần cây sống gần làng nhận được lễ vật cúng dường tối thượng và danh vọng tối thượng.

Vì thế những thần cây ấy lựa chọn trú xứ tại con đường có người, những chỗ có cây lớn, tại các

khoảng trống. Một hôm, mưa to gió lớn nổi lên, những cây xưa nhất ở trong rừng có rễ ăn sâu chắc chắn đã kiên trì đứng riêng biệt trong quá khứ, cũng đều bị gãy cành và thân, bị bật gốc rễ và ngã xuống.

Trái lại, khi dông tố thổi qua rừng, các cây Sa-la đứng thành nhóm cột chặt vào nhau, tuy dông tố có đánh mạnh chỗ này chỗ kia, nhưng không thể làm ngã một cây nào. Các thân cây có trú xứ bị phá vỡ, không còn chỗ nương tựa, tay bông các con nhỏ đi đến dãy Hy-mã-lạp Sơn và kể lại nỗi đau khổ của mình cho chư thần trong rừng Sa-la. Những vị này báo cáo cho Bồ Tát biết sự việc này. Bồ Tát nói:

- Chính vì chúng không vâng theo lời các bậc hiền trí, đi đến trú xứ không đủ nhân duyên, nên gặp phải sự tình như vậy.

Rồi Bồ Tát thuyết pháp qua bài kệ này:

Lành thay, nhiều bà con,

*Như cây sanh từ rừng,
Gió thổi ngã những cây
Đứng một mình riêng lẻ.*

Bồ Tát thuyết pháp như vậy và sống cho đến khi mạng chung, Bồ Tát đi theo nghiệp của mình.

Bậc Đạo Sư nói:

- Như vậy, thưa Đại vương, các bà con cần sống với nhau trong hòa hợp, hòa thuận, hoan hỉ, ái kính nhau.

Sau khi thuyết pháp thoại này, bậc Đạo Sư nhận diện Tiền thân như sau:

- Lúc bấy giờ, chư thần là hội chúng của Đức Phật, còn vị thần hiền trí là Ta vậy.

(còn tiếp)

